

Arrest

nr. 199 326 van 7 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van de beslissing van 4 augustus 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 augustus 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt in juni 2013 aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 21 juni 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies).

Op 3 november 2014 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Aarlen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens verboden wapenbezit, onwettig verblijf, gewone diefstal en poging tot wanbedrijf.

Op 14 april 2017 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 24 april 2017 wordt verzoeker gehoord.

Op 21 juni 2016 wordt het ontvankelijk verklaarde verzet van verzoeker verworpen en wordt hij door de correctionele rechtbank van Aarlen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens verboden wapenbezit, onwettig verblijf, gewone diefstal en poging tot wanbedrijf.

Op 21 juni 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 21 juni 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod voor drie jaar genomen (bijlage 13sexies). Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 207 926.

Op 4 augustus 2017 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 4 augustus 2017 wordt ten opzichte van verzoeker opnieuw een bevel genomen om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 4 augustus 2017 wordt aan verzoeker een inreisverbod gegeven voor een duur van acht jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : B.

voornaam : M.

geboortedatum : (...)1974

geboorteplaats : Tanger

nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassend, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04/08/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De correctionele rechtbank van Aarlen veroordeelde betrokkene op 21/06/2017 tot 15 maanden gevangenisstraf voor diefstal en inbreuken op de wapenwetgeving.

Gezien gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste werd betekend op 21/06/2017. Deze vorige beslissing(en) tot verwijdering werd(en) niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Bij zijn arrestatie op 04/08/2017 verklaart betrokkene een kind te hebben in België. Het zou gaan om B. Y. Hij zou geboren zijn in 2015 maar betrokkene kent de precieze geboortedatum niet. Noch van het kind, noch van de vermeende moeder S. J. is enig spoor te vinden in het rijksregister. Hij kan steeds

een opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter plaatse om zijn familie in België te komen bezoeken. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM geen sprake.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

x Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene beschikt over recht op verblijf in Spanje, hij mag dus 90 op 180 dagen onafgebroken in België verblijven. Hij kan echter niet aantonen dat hij minder dan 90 op 180 dagen in België verblijft.

De correctionele rechtbank van Aarlen veroordeelde betrokkene op 21/06/2017 tot 15 maanden gevangenisstraf voor diefstal en inbreuken op de wapenwetgeving.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

Op 7 augustus 2017 wordt verzoeker gehoord.

Op 16 augustus 2017 wordt verzoeker gerepatrieerd.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesememorie zet verzoeker het volgende uiteen:

"IN HOOFDORDE: Eerste middel:

Schending artikel 74/13 Vreemdelingenwet

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen

11.1.1. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermijden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

11.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr.

167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

11.1.3. De verzoekende partij begrijpt niet waarom zij nu thans een inreisverbod voor een duur van 8 jaar opgelegd krijgt, terwijl zij op 21 juni 2017 nog een inreisverbod voor een duur van 3 jaar opgelegd kreeg.

Vooreerst begrijpt zij niet of het eerste inreisverbod nu werd opgeheven, dan wel of zij beide termijnen nu moet optellen en aan 11 jaar inreisverbod komt. In haar nota met opmerkingen geeft de verwerende partij hier niet echt een antwoord op, integendeel: zij spreekt van een overlapping van twee aparte, op zichzelf staande inreisverboden op grond van verschillende juridische en feitelijke gegevens (p. 7 nota met opmerkingen). Nochtans worden deze verschillen niet geduid, noch snapt de verzoekende partij het principe van deze "overlapping". Zoals verder uiteengezet ziet de verzoekende partij immers niet welke nieuwe feitelijke of juridische gegevens er zouden zijn aangebracht om het inreisverbod van 8 jaar te schragen.

De nota met opmerkingen blinkt op dat vlak uit in vaagheid.

Zij begrijpt immers niet wat er gebeurd is tussen 21 juni 2017 en 4 augustus 2017, dat plots een inreisverbod van 8 jaar in plaats van drie jaar zou rechtvaardigen!

De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid inzake de op te leggen duur beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij - integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij voor een termijn van acht jaar kiest en niet voor een mindere termijn.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken - zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft - maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 8 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 8 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 8 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

Zie ter zake OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. 145.

(...)

Er kan aldus minstens van de verwerende partij verwacht worden waarom quasi dezelfde feiten een goede maand later plots tot de oplegging van een inreisverbod met een duurtijd van 8 jaar resulteert in plaats van drie jaar.

Thans lijkt het immers of de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij met betrekking tot de duurbepaling resulteert in zuiver nattevingerwerk. Dit kan uiteraard niet! Bovendien zou ook mogen worden uitgelegd hoe het nu zit met dat vorig inreisverbod.

Geldt dit nog of niet? In de bestreden beslissing wordt hier met geen woord over gerept.

In haar nota met opmerkingen haalt de verwerende partij aan dat de veroordeling tot een gevangenisstraf van 15 maanden door de Correctionele Rechtbank te Aarlen dd. 21.06.2017 het inreisverbod zou schragen. Nochtans stond dit feit tevens reeds opgesomd in het inreisverbod waar de verwerende partij, op basis van diezelfde discretionaire bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is. De verzoekende partij begrijpt ook na het lezen van de nota met opmerkingen niet waarom de verwerende partij thans tot een inreisverbod van 8 jaar besluit. De verwerende partij kan moeilijk voorhouden als zouden een inreisverbod van 3 jaar of een inreisverbod van 8 jaar op hetzelfde neerkomen...

Het is dan ook in die zin dat dezelfde motieven in casu onmogelijk draagkrachtig kunnen zijn in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dd. 29 juli 1991.

Het is aldus ten onrechte dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat de motivering afdoende is om de bestreden beslissing te kunnen begrijpen!

.4. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod dient de verwerende partij tevens rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij..

Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"Art. 74/11 .r1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien

1 ° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

In casu valt het moeilijk te begrijpen dat de verwerende partij op 21 juni 2017 tot de beslissing kwam dat een inreisverbod van 3 jaar evenredig was en nu plots meent dat een inreisverbod van 8 jaar evenredig is!

Ook op 21 juni 2017 waren de openbare ordefeiten haar reeds bekend.

Bovendien is haar nu plots bekend dat de verzoekende partij verblijfsrecht heeft in Spanje en aldus 90 dagen op 180 dagen in België mag verblijven. A fortiori kan aldus een zwaarder inreisverbod niet gerechtvaardigd worden. Er kan toch moeilijk aangenomen worden dat het feit dat hij in Spanje verblijf heeft en in België 90 op 180 dagen mag verblijven een reden zou zijn om hem in België een zwaarder inreisverbod op te leggen?

11.1.5. Op 21 juni 2017 stelde de verwerende partij bovendien het volgende over de familiesituatie van de verzoekende partij:

"L'intéressé a déclaré dans le formulaire droit d'être entendu rempli le 24/04/2017 qu'il a une compagne G.S. (° ... 1990) et un enfant avec elle, B.Y. (°15.09.2015) en Belgique. Pour être en mesure d'invoquer l'article 8 de la CEDH, le requérant doit relever du champ d'application de l'article 8, paragraphe 1er de la CEDH. En l'espèce, il convient de s'assurer qu'il a effectivement une vie privée ou familiale au sens de l'article 8 de la CEDH. De l'autre côté, selon une déclaration du 30.05.2017 dans le dossier administratif de la compagne, l'intéressé a abandonné sa compagne dès qu'elle était enceinte. On peut donc conclure l'intéressé que l'intéressé n'a pas une vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH. »

Nu stelt zij plots het volgende:

"Bij zijn arrestatie op 04/08/2017 verklaart betrokkene een kind te hebben in België. Het zou gaan om B. Y. Hij zou geboren zijn in 2015 maar betrokkene kent de precieze geboortedatum niet. Noch van het kind, noch van de vermeende moeder S. J. is enig spoor te vinden in het rijksregister. Hij kan steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter plaatse om zijn familie in België te komen bezoeken . Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM geen sprake." Verzoekende partij kan de verwerende partij niet volgen. Het lijkt wel of zij heeft zich op een ander dossier gebaseerd. Alles wat zij wist op 21 juni 2017 lijkt zij nu plots vergeten te zijn!

11.1.5. Bezwaarlijk kan aldus gesteld worden dat de verwerende partij rekening gehouden heeft met alle specifieke omstandigheden, eigen aan het geval van de verzoekende partij.

Bovendien valt huidige beslissing niet te begrijpen als men deze vergelijkt met de beslissing van 21 juni 2017.

Op basis van dezelfde discretionaire bevoegdheid en quasi dezelfde feiten (buiten het BGV dat haar op 21 juni 2017 werd gegeven, doch toen wist de verwerende partij kennelijk nog niet dat zij in Spanje verblijfsrecht heeft) komt de verwerende partij op 21 juni 2017 tot de oplegging van een duur van 3 jaar inreisverbod en thans tot 8 jaar!!

Dit ruikt naar willekeur!

Aldus is het overduidelijk dat de motivering van het inreisverbod niet draagkrachtig is. De verwerende partij doet kennelijk ook geen poging om haar veranderde houding uit te leggen. Nochtans zou dit wel van haar verwacht mogen worden.

11.1.6. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de artikelen 2 en 3

van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.
Het middel is ernstig en gegrond.”

3.2. In de nota had de verwerende partij het volgende gerepliceerd op het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

“In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 74/13 Vreemdelingenwet;

- art. 2 en 3 Wet van 29.07.1991.

In de uiteenzetting van haar middel beroept verzoekende partij zich eveneens op een schending van art. 74/11 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij acht voormelde bepalingen geschonden daar zij niet zou kunnen inzien waarom er thans tot een inreisverbod van 8 jaar wordt besloten.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft besloten tot afgifte van een inreisverbod van acht jaar.

De kritiek van verzoekende partij mist juridische en feitelijke grondslag.

De in casu bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van volgende elementen:

(...)

Uit de gedegen motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft geoordeeld dat in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet diende te worden besloten tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar.

Art. 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt inderdaad als volgt:

(...)

Gelet op het feit dat op 04.08.2017 een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) aan verzoekende partij werd betekend, vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging toepassing te maken van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet om een inreisverbod op te leggen.

Zulks wordt an sich nergens betwist door verzoekende partij.

Verzoekende partij stelt slechts dat zij niet kan inzien waarom er haar een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd.

De kritiek van verzoekende partij mist evenwel grondslag, waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich zou hebben beperkt tot een verwijzing naar de wettelijke mogelijkheid om een dergelijk inreisverbod op te leggen.

Er kan niet dienstig worden betwist dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze werd overwogen om welke redenen een inreisverbod van acht jaar proportioneel is.

Er is allerminst sprake van het “quasi automatisch” opleggen van een inreisverbod van acht jaar, gelet op het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uitdrukkelijk rekening werd gehouden met de aard van het door verzoekende partij gepleegde misdrijf, alsook met haar familiale situatie en haar respect voor de Belgische verblijfswetgeving.

De gemachtigde van de Staatssecretaris verwees voorts naar het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde en concludeert dat in het licht van al het voorgaande een inreisverbod van acht jaar niet disproportioneel is.

De kritiek van verzoekende partij mist derhalve grondslag.

Verweerder merkt op dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze werd overwogen dat de ernst van de door verzoekende partij gepleegde feiten ertoe hebben geleid dat een inreisverbod van acht jaar werd opgelegd.

Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden als zou zij niet inzien op basis van welke feiten thans tot een inreisverbod van acht jaar wordt besloten, terwijl haar in juni 2017 een inreisverbod van drie jaar betekend werd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris verwijst immers expliciet naar de correctionele veroordeling die verzoekende partij op 21.06.2017 bekwam, uitgesproken door de Correctionele Rechtbank van Aarlen wegens diefstal en inbreuken op de wapenwetgeving. Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden als zou zij niet op de hoogte zijn van voormelde veroordeling, die dateert van dezelfde dag van het vorige inreisverbod.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekende partij op 21.06.2017 inderdaad tot een gevangenisstraf van 15 maanden door de Correctionele Rechtbank van Aarlen werd veroordeeld.

Het is dan ook duidelijk welke nieuwe feiten zich sinds het vorige inreisverbod hebben voorgedaan, dewelke de gemachtigde op heden doen besluiten tot een inreisverbod van acht jaar.

Verweerder laat voorts gelden dat de motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een positieve motiveringsplicht betreft, dewelke aldus impliceert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uitsluitend de redenen dient te vermelden waarom een welbepaalde termijn voor het inreisverbod wordt gekozen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet te motiveren waarom niet voor een andere (langere of minder lange) termijn is geopteerd.

Zie in dezelfde zin:

“Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een nog kortere termijn wordt gekozen. Het gaat immers om een positieve motiveringsplicht: de gemachtigde dient de redenen te vermelden als waarom hij voor een welbepaalde geldigheidsduur heeft geopteerd, zonder dat echter uitdrukkelijk moet worden aangegeven waarom niet voor een andere -een langere dan wel kortere- geldigheidsduur werd gekozen.” (RvV nr. 163.862 dd. 10.03.2016)

“In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten ‘waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn’. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.” (R.v.V. nr. 137.767 dd. 02.02.2015)

De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveerde in de bestreden beslissing uitvoerig om welke reden hij een inreisverbod van acht jaar proportioneel acht, zodat aan de motiveringsplicht is voldaan.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met alle omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163.926 van 11 maart 2016).

Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening zou gehouden hebben met bepaalde elementen die zich zouden verzetten tegen een inreisverbod van acht jaar.

Verzoekende partij verklaarde tijdens het verhoor dd. 04.08.2017 dat zij een in België verblijvende zoon heeft. Daar de gemachtigde van de Staatssecretaris vaststelde dat verzoekende partij zelfs de geboortedatum van haar zoon niet kent en nergens in het rijksregister melding wordt gemaakt van enige zoon van verzoekende partij, besloot deze dat er in casu geen sprake is van een schending van art. 8 EVRM.

Een schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet kan dan ook niet aangenomen worden.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet. Zij beperkt zich tot de bewering dat zij een in België verblijvende zoon heeft, doch maakt geenszins aannemelijk dat zij werkelijk enige vaderrol voor dit kind zou opnemen.

Zulks is onwaarschijnlijk daar verzoekende partij de geboortedatum van haar vermeende zoon zelfs niet kent.

Zie in die zin:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweemde gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met het vermeende kind van verzoekende partij.

Een schending van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch van art. 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan aangenomen worden.

Tot slot merkt verweerder op dat de in casu bestreden beslissing geen gevolgen heeft voor het inreisverbod dd. 21.06.2017.

Er kan niet worden ingezien waarom het inreisverbod dd. 04.08.2017 een impliciete intrekking zou vormen van het inreisverbod dd. 21.06.2017. Beide beslissing staan los van elkaar en zijn gebaseerd op verschillende juridische en feitelijke gegevens.

De inreisverboden staan naast elkaar en overlappen aldus.

Zie:

“Er kan daarnaast ook niet worden ingezien waarom het inreisverbod van 13 januari 2015, dat werd afgeleverd voor de duur van acht jaar, een impliciete intrekking of opheffing zou inhouden van het eerder afgeleverde inreisverbod van drie jaar. Beide inreisverboden zijn gestoeld op eigen feitelijke en juridische gronden. Zij gaan gepaard met van elkaar te onderscheiden bevelen om het grondgebied te verlaten en uit de bepalingen van de vreemdelingenwet kan niet blijken waarom een tweede inreisverbod niet zou kunnen samengaan met een eerder inreisverbod waarvan de geldingstermijn nog niet (volledig) is verstreken. Het gegeven dat de geldingstermijnen van twee onderscheiden inreisverboden elkaar deels overlappen houdt daarom nog geen impliciete intrekking of opheffing in van het eerder getroffen inreisverbod. Ook van een expliciete intrekking of opheffing is bovendien in casu geen sprake. Het inreisverbod van 13 januari 2015, dat zich in het administratief dossier bevindt, vermeldt geenszins dat het inreisverbod van 5 februari 2013 vervangt noch dat dit laatste inreisverbod wordt ingetrokken of opgeheven.

De Raad stelt bijgevolg vast dat niet blijkt dat het inreisverbod van 5 februari 2013 is ingetrokken of opgeheven zodat dit inreisverbod op datum van de bestreden beslissing en tot op heden definitief is en nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig is. Het blijkt immers en het staat buiten betwisting dat de verzoeker nagelaten heeft om tegen dit inreisverbod dat hem op 5 februari 2013 werd ter kennis gebracht met vermelding met de verschillende beroepsmogelijkheden, geen enkel rechtsmiddel heeft aangewend. De verzoeker heeft binnen de bij wet voorzien beroepstermijn geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en hij heeft de bevoegde staatssecretaris evenmin, in toepassing van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, op enige ogenblik verzocht om het inreisverbod op te heffen of op te schorten.” (R.v.V. nr. 136.765 van 21 januari 2015)

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat het inreisverbod dd. 21.06.2017 zou ingetrokken zijn en het inreisverbod dd. 04.08.2017 trekt het inreisverbod dd. 21.06.2017 niet in.

De inreisverboden zijn twee aparte beslissingen die naast elkaar bestaan en gelden.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekende partij een inreisverbod van acht jaar diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert. Het enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede en vierde lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Tevens wordt vermeld dat het inreisverbod een duur van acht jaar heeft, verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker de schending aanvoert. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verzoeker voert aan dat hij niet begrijpt waarom er op 21 juni 2017 een inreisverbod van drie jaar werd genomen en op 4 augustus 2017 een inreisverbod van acht jaar, terwijl er zich tussen 21 juni en 4 augustus 2017 geen wijzigingen hebben voorgedaan. Verzoeker meent dat in huidige bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd waarom er een termijn van acht jaar wordt opgelegd. Waar de verwerende partij in de nota opmerkte dat een nieuw feit de veroordeling van 21 juni 2017 was, weerlegt verzoeker dit door erop te wijzen dat deze veroordeling van 21 juni 2017 wel degelijk werd

vermeld in het inreisverbod van 21 juni 2017. De openbare orde feiten waren toen reeds bekend aan de verwerende partij maar toch neemt zij een maand later een inreisverbod met een termijn van acht jaar. Een zwaarder inreisverbod kan evenmin verantwoord worden door het feit dat de verwerende partij nu plots weet dat verzoeker een verblijfsrecht heeft in Spanje. Verzoeker wijst er ook op dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, nu in het inreisverbod van 21 juni 2017 melding werd gemaakt van de namen en geboortedata van zijn kind en van de moeder van dit kind en dat werd verwezen naar een gehoor van de moeder van het kind. In het huidige inreisverbod wordt gesteld dat er geen spoor terug te vinden is van het kind en de moeder van dit kind. Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij nu plots over minder informatie lijkt te beschikken.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de termijn van acht jaar luiden als volgt:

“Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

x Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene beschikt over recht op verblijf in Spanje, hij mag dus 90 op 180 dagen onafgebroken in België verblijven . Hij kan echter niet aantonen dat hij minder dan 90 op 180 dagen in België verblijft.

De correctionele rechtbank van Aarlen veroordeelde betrokkene op 21/06/2017 tot 15 maanden gevangenisstraf voor diefstal en inbreuken op de wapenwetgeving.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

De motieven inzake artikel 8 van het EVRM luiden als volgt:

“Bij zijn arrestatie op 04/08/2017 verklaart betrokkene een kind te hebben in België. Het zou gaan om B. Y. Hij zou geboren zijn in 2015 maar betrokkene kent de precieze geboortedatum niet. Noch van het kind, noch van de vermeende moeder S. J. is enig spoor te vinden in het rijksregister. Hij kan steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter plaatse om zijn familie in België te komen bezoeken. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM geen sprake.”

3.3.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 april 2017 werd aangetroffen in illegaal verblijf. Uit het administratief verslag dat die dag werd opgesteld door de politie, blijkt dat verzoeker geseind stond voor twee zaken: “1- Geseind voor een verhoor (Salduz 4) in kader van intrafamiliaal geweld. 2- Geseind voor een bevel tot gevangenneming (15 maanden)”. Op 24 april 2017 wordt verzoeker gehoord in de gevangenis. Daar verklaart hij een echtgenote G.S. te hebben, geboren op 20 augustus 1990, en geeft hij haar adres op. Hij vermeldt tevens een zoon, B.Y., geboren op 15 september 2015, die bij de moeder woont. In het administratief verslag vreemdelingencontrole van 4 augustus 2017 wordt het volgende vermeld: “Betrokkene is uit de gevangenis gekomen en opgevangen door B.C.. Na een tijdje moest hij daar buiten en woont hij sedert een maand op een hotel te Oostende. Betrokkene stelt een zoon te hebben, nl. de genaamde B.Y.” In de “begeleidingsfiche tot verwijdering” van 4 augustus 2017 wordt vermeld “zegt 1 kind te hebben: B.Y. – zou in 2015 geboren zijn maar geen spoor ervan”.

Hieruit blijkt dat de verwerende partij ervan op de hoogte was, door verzoekers verklaringen van 24 april 2017 die zich in het administratief dossier bevinden, dat verzoeker een zoon heeft in België en een (ex-) partner, dat hij hun namen en geboortedata heeft vermeld en het adres waar het kind en de moeder wonen. De vaststelling dat van deze personen geen spoor terug te vinden is in het rijksregister, lijkt niet te stroken met de gegevens van het administratief dossier waaruit verdere informatie over deze personen blijkt. De mogelijkheid bestaat dat een onderzoek naar deze personen in het rijksregister geen resultaat heeft opgeleverd, maar lijkt *in casu* enkel gesteund te zijn op een onderzoek gevoerd op basis van de verklaringen van verzoeker afgelegd aan de politie op 4 augustus 2017, zonder enige rekening te houden met de verklaringen van verzoeker afgelegd op 24 april 2017 en zonder rekening te houden met de vaststelling in het administratief verslag van 14 april 2017 dat verzoeker geseind stond voor *intra* familiaal geweld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een familieleven van verzoeker in België niet ontkend wordt door de verwerende partij, die daarover stelt “Hij kan steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen in

overeenstemming met de vigerende bepalingen ter plaatse om zijn familie in België te komen bezoeken.”

3.3.5. Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. *In casu* is de verwerende partij deze mening toegedaan omdat de correctionele rechtbank van Aarlen verzoeker op 21 juni 2017 veroordeelde tot vijftien maanden gevangenisstraf voor diefstal en inbreuken op de wapenwetgeving en omdat blijkt dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, gezien het gewelddadig karakter van deze feiten. Hieraan wordt toegevoegd dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Er wordt geconcludeerd dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van 8 jaar proportioneel is.

Verzoeker betwist niet dat hij op 21 juni 2017 door de correctionele rechtbank van Aarlen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijftien maanden. Deze veroordeling blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. De verwerende partij wijst op het gewelddadig karakter van de feiten en leidt daaruit af dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. Verzoeker betwist in het verzoekschrift deze motieven niet, maar beperkt zich tot de kritiek op het feit dat de verwerende partij op grond van dezelfde feiten voorheen een inreisverbod van drie jaar voldoende achtte, maar nu plots toch een inreisverbod van acht jaar neemt en niet motiveert waarom zij van mening verandert.

Zoals reeds gesteld kan de verwerende partij op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet een inreisverbod opleggen van meer dan vijf jaar indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. *In casu* is de verwerende partij deze mening toegedaan om bovenvermelde redenen. Verzoeker kan evenwel worden gevolgd waar hij aanvoert dat de verwerende partij reeds in het inreisverbod van 21 juni 2017 melding maakte van dezelfde feiten die nu aanleiding geven tot een inreisverbod van acht jaar. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het inreisverbod van 21 juni 2017 voor het opleggen van de termijn van drie jaar volgende redenen vermeldt: er is geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanwezig, verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot misdrijf, diefstal, illegale binnenkomst of verblijf in het Rijk, inbreuken op de wapenwetgeving, feiten waarvoor hij op 21 juni 2017 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank te Aarlen tot een niet definitieve gevangenisstraf van vijftien maanden. Hieraan wordt toegevoegd dat gelet op de sociale impact van de feiten, kan worden besloten dat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden. Er wordt geconcludeerd dat verzoeker niet geaarzeld heeft om illegaal op het grondgebied te verblijven en de openbare orde te verstoren, gelet op het geheel van deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de openbare orde, is een inreisverbod van drie jaar niet disproportioneel.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat het inreisverbod van 21 juni 2017 werd ingetrokken. Integendeel, uit de nota van de verwerende partij blijkt dat zij erop hamert dat de twee inreisverboden naast elkaar bestaan. De Raad merkt op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat het inreisverbod van 4 augustus 2017 er zou gekomen zijn op vraag van verzoeker na een nieuw onderzoek van de zaak of op grond van nieuwe gegevens, zodat in huidige zaak niet zonder meer kan gesteld worden dat het eerste inreisverbod impliciet ingetrokken zou zijn door het tweede inreisverbod (RvS 25 juni 2009, nr. 194.637).

Het verschil met de motieven van huidig inreisverbod is het feit dat in huidig inreisverbod het gewelddadig karakter van de feiten benadrukt wordt, dat vermeld wordt dat verzoeker een verblijfsrecht heeft voor Spanje en dat in huidige bestreden beslissing een familieleven niet uitgesloten wordt. De verwerende partij kan niet worden gevolgd dat de veroordeling van 21 juni 2017 een nieuw feit is, gezien deze veroordeling wel reeds werd vermeld in het inreisverbod van 21 juni 2017.

In huidig bestreden inreisverbod valt niet te lezen waarom het verblijfsrecht van verzoeker in Spanje en het niet uitsluiten van een familiaal leven in België (dit zijn elementen die niet voorkomen in het vorig inreisverbod) een inreisverbod van acht jaar verantwoorden. De omstandigheid dat het gewelddadig karakter van de feiten benadrukt wordt en dat vermeld wordt dat de openbare orde “zeer ernstig” verstoord wordt, volstaat *in casu* niet als motief om een inreisverbod van acht jaar te verantwoorden, nu de verwerende partij op grond van identieke gegevens voorheen een inreisverbod van drie jaar

voldoende achte. Er mag verwacht worden dat een nieuw inreisverbod dat een verzwarende meebrengt tot een termijn van acht jaar maar gesteund is op identieke gegevens, grondiger wordt gemotiveerd dan enkel de toevoegingen “Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten” en “de openbare orde zeer ernstig te verstoren”.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van de beslissing van 4 augustus 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET